

[Steen Folke.]

Så vidt vi har kunnet vurdere det, sker fjernelse uden forældrenes samtykke — altså de tvangsfjernelser af børn, som har givet anledning til forespørgslen — kun, i princippet i hvert fald, når alt andet har været forsøgt, samt i akutte tilfælde, f. eks. hvis der kommer anmeldelse om vanrøgtede børn el. lign.

Vi mener ikke, at de bestemmelser, der findes i børne- og ungdomsforsørgsloven, specielt altså bestemmelsen i § 28, og de bestemmelser, der nu kommer til at indgå i den nye bilstandslov om det samme, kan undværes. Vi mener i sidste ende, at de er nødvendige som en beskyttelse af børnene over for forældre i de meget få tilfælde, hvor der virkelig er brug for et sådant tvangsindgreb for at varetage børnenes interesser.

Det hænger selvfølgelig i sidste ende sammen med hele den måde, hvorpå vores samfund er indrettet, altså dette, at samfundet i høj grad betragter det som retmæssigt, at forældre har en slags ejendomsret til deres børn, den måde, hvorpå vi opdrager børnene. Det betyder nemlig også, at i de tilfælde, hvor børnene virkelig lider under en sådan opdragelse, har samfundet vanskeligt ved at stille tilstrækkelig gode alternativer til rådighed for de børn, der er tale om. Men det betyder ikke, at det derfor ikke stadig væk — givet disse samfundsmæssige betingelser, som vi foreløbig må leve med — alt i alt i de fleste tilfælde, så vidt vi har kunnet vurdere det, faktisk er til fordel for børnene, at der sker tvangsfjernelser i visse ulykkelige tilfælde som dem, denne paragraf bruges over for. Vi nærer ikke nogen ubegrænset tillid til myndighederne, stoler ikke blindt på, at hvad staten gør, er altid det rigtige, eller noget i den retning, ej heller til den del af myndighederne og staten, som endnu hedder børneværnet. Jeg er for så vidt ikke i tvivl om, at der kan være tilfælde, hvor der er handlet galt, og det er klart, at det er de tilfælde, som meget af opmærksomheden i pressen og rundt omkring fokuseres på, men jeg er efter at have talt med nogle mere kyndige om disse sager aldeles overbevist om, at i langt de fleste tilfælde, hvor specielt § 28 i børne- og ungdomsforsørgsloven faktisk tages i anvendelse, er der tale om indgreb, som er til fordel for de pågældende børn og unge.

Jeg mener, det var påfaldende i forespørgserens, hr. Wamberg's, svartale, at så længe hr. Wamberg svarede på, skal vi sige det saglige indhold i det, socialministeren havde redegjort for, var det meget tøvende og ikke så påfaldende, men på et eller andet tidspunkt slog talen over til at køre i en gammel grammofonpladerille omkring disse mindretalsgrupper i samfundet, der ville undergrave og udnytte børnene, om BRIS, om Børnemagt og Christiania, og så kørte det ligesom ad et meget, meget velkendt spor, som for mig viser en holdning til dette her, der komplet mangler forståelsen for, hvad disse børns vilkår i virkeligheden er.

Jeg mener — hvis vi et øjeblik ser på problemerne for de lidt større børn, som f. eks. er gået ind i og har lavet den organisering, som de kalder Børnemagt — at der helt oplagt er tale om børn, som kommer fra nogle vilkår, der ikke er til at bære for store børn eller unge i den aldersgruppe, der her er tale om, altså fra en familie eller et socialt miljø, som det i høj grad er værd at gøre op med og løsrive sig fra. Jeg mener, at selv om den tilværelse, de går ud til, ikke nødvendigvis er særlig lykkelig — jeg har ikke nogen idylliserede forestillinger om, at det, de kommer ud til, på enhver måde er pragtfuldt — er jeg ikke i tvivl om, at det for langt det store flertal af sådan nogle store børn og unge er en stor fordel, at de har kunnet løsrive sig og er kommet væk fra det miljø, de er vokset op i fra små. Og dér mener jeg, det er fuldstændig ude af proportioner og vanvittigt at tale om mindretalsgrupper, der udnytter børnene og prøver at undergrave samfundet, og hvad ved jeg. Jeg mener, der er tale om, at nogle prøver at støtte de store børn og unge i en selvstændig opbygning af en tilværelse, som for dem er langt at foretrække fremfor den tilværelse, de ville have dér, hvor de kom fra.

Vi mener naturligvis, at tvangsindgreb med eller uden politibistand må være en nødløsning, en nødløsning, der kun skal sættes ind, når man på alle andre måder har prøvet at hjælpe familien, inden en fjernelse bliver aktuel, og vi har som sagt i hovedsagen tillid til, at det stort set er det, der foregår.

Men jeg vil godt sige, at jeg mener, der er brug for måske igennem en konkretisering af nogle enkelte sager, en eksemplificering,